

”مرثیہ فارسی“

برسانحہ ارتحال شیخ التفسیر حضرت العلامة قاضی محمد زاہد الحسینی صاحبہ نور اللہ مرقدہ

بس بدر کامل اے فتی بہر شب و بکجور بود

نتیجہ فکر! حافظ محمد ابراہیم فانی مدرس دارالعلوم حقانیہ اکوڑہ خٹک

رفت آن امام عارفان، کز عشق رب معمور بود او زاہد از دنیا بدے بریاد حق مخمور بود
 شیدائے ختم المرسلین، کارش بدہ بس فکر دین بر فضل رب العالمین، بر فیض حق گنجور بود
 آن شیخ تفسیر قرآن، آں مقتدائے عالمان گو مثل او اندر جہاں دور وقت خود مستور بود
 استاد اوسید بدار، حضرت حسین احمد بدار عاشق باو بیجد بدار پروانہ آں نور (۱) بود
 یک عارف و کامل ولی، او نائب احمد علی کو بود در عالم خلی درچار سو مشہور بود
 او سالک راہ صفا و صاحب مہر و وفا بس بدر کامل اے فتی بہر شب و بکجور بود
 اقلیم زہد و اتقاء مصروف فریاد و بکا از جہر آں مرد خدا کز نام و شہرہ دور بود
 ہر چشم شد پر آب و نم بر مرگ آں صاحب کرم ہر شخص تصویر الم از درد دل مجبور بود
 افسردہ اقلیم سخن پڑ مردہ باغ علم و فن بس انجن در انجن آواز نفع صور بود
 اے ہاتف غیبی زراتاریخ رحلت گو مرا سال فراق دلربا کاں شاہد منظور بود
 گفتا نو شتم سال او فانی چہ خوشتر حال او اسم محمد قال او با صیغہ مغفور بود

(۱). مراد از نور مجازاً چراغ است و دریں اطلاق تلخیص است بنام تاریکی شیخ الاسلام مولانا سید احمد مدنی و اشارہ است بنام تالیف لطیف و کتاب آخرین حضرت قاضی صاحبہ کہ مشتمل است بر سوانح حضرت شیخ الاسلام و اورا بنام تاریکی حضرت شیخ کہ چراغ محمد امت مستنی کردہ بود۔ (فانی)